

Arrest

nr. 62 220 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit, verklaart op 21 september 2006 België te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Rzeszow te Polen op 9 juli 2005.

Op 4 oktober 2006 vraagt België aan de Poolse autoriteiten de overname van verzoeker op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 6 oktober 2006 stemmen de Poolse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 19 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

De overname door Polen wordt uitgesteld door het verdwijnen van verzoeker.

Op 29 april 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt opnieuw dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Rzeszow te Polen op 9 juli 2005.

Op 14 augustus 2008 vraagt België opnieuw aan de Poolse autoriteiten de overname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Op 21 augustus 2008 laten de Poolse autoriteiten weten dat België de verantwoordelijke lidstaat is op basis van de Dublin-II-Verordening omdat de termijn voor overdracht van verzoeker is verstreken.

Op 16 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 36 536 van 22 december 2009.

Op 23 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 5 november 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 27 december 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 28 december 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 28 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T.R. (...)

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.12.2010

Overwegende dat betrokkene op 21.09.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 19.12.2006 door de Dienst Vreemdelingezaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten'; betrokkene op 29.04.2008 een tweede asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 26.06.2009 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen; betrokkene op 27.07.2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen de beslissing van het CGVS; de RVV op 24.12.2009 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 27.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd; betrokkene verklaart dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om dat hij er nog steeds zou gezocht worden; betrokkene twee oproepingsbrieven voorlegt om deze bewering te staven; Het CGVS tijdens zijn vorige asielpcedure stelde: "Er dient te worden benadrukt dat u op 28 februari 2006 door Polen een beschermende status werd toegekend. Deze beslissing werd bovendien in beroep op 27 april 2006 bevestigd. Tot het bewijs van tegendeel, wordt u dus geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, de Russische Federatie. Indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, bent u dan ook gehouden om te bewijzen dat de bescherming die u door Polen werd verleend, heeft opgehouden te bestaan. In casu, heeft u dit echter niet op afdoende wijze aangetoond. Immers, u verklaarde dat u Polen vrijwillig had verlaten, om te huwen met uw huidige echtgenote <CGVS p. 4-5, p. 8). ... Bovendien hebbende Poolse asiendiensten ondertussen laten weten dat u nog steeds kan genieten van uw beschermende status, hetgeen uiteraard impliceert dat u nog steeds op de bescherming van Polen kan rekenen (zie informatie in het administratief dossier). Gezien bovenstaande vaststellingen moet er worden besloten dat er in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst, worden vastgesteld." ; betrokkene tijdens zijn vorige asielpcedure reeds enkele convocaties aanbracht en het CGVS oordeelde dat dergelijke documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen beïnvloeden; betrokkene verklaart dat zijn broer zou zijn aangehouden en na zijn vrijlating zou gevlucht zijn; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor procedures ingesteld voor 1 april 2011 geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste en tweede middel aan die als volgt luiden:

"Eerste Middel: Schending van het redelijkheidbeginsel en aanwezigheid van een ernstig en onherstelbaar nadeel.

Verweerster weigert de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen door uitsluitend te verwijzen naar haar beslissing genomen bij de vorige en eerste asielaanvraag van verzoeker in het jaar 2006;

Daarin werd verwezen naar de in Polen op 28 februari 2006 verkregen beschermende status, welke nog altijd van kracht zou zijn;

Er wordt voor het overige in het geheel niet in gegaan op de door verzoeker aangehaalde feiten, zoals de bijgebrachte convocaties uitgaande van de politiediensten van het thuisland van verzoeker en de arrestatie van zijn broer;

Er moet worden vastgesteld dat verweerster eenvoudig teruggrijpt naar een toestand van meer dan vijf jaar geleden, zonder rekening te houden met de ondergane wijzigingen en het gegeven dat verzoeker intussen al gedurende vijfjaren in België verblijft;

Het gaat vanzelfsprekend niet zonder meer om de asielaanvraag van verzoeker niet ten gronde te onderzoeken, en volledig de aanwezige feiten en elementen, bijgebracht door verzoeker, naast zich neer te leggen, zich louter stoelende op een eerdere Poolse beslissing van vijfjaren terug;
Het mag duidelijk zijn dat verzoeker Polen vijfjaren geleden verlaten heeft, en er sindsdien niet is teruggekeerd;

Meer nog, verzoeker heeft zijn verdere leven in België uitgebouwd, en het is ook hier dat zijn echtgenote en zijn kindje woonachtig zijn;

Het is met andere woorden voor verzoeker niet zomaar mogelijk om alles om te draaien, en alle achter zich te laten en terug te keren naar Polen, wat evenmin zijn thuisland is, en waarmee hij geen enkele band heeft, en zulks enkel omdat hij door vijf jaar geleden een beschermingsstatus heeft verkregen;

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat men in Polen destijds van oordeel was dat de door verzoeker ingeroepen redenen waarom hij zijn vaderland diende te verlaten ernstig genoeg waren om aan verzoeker een beschermende status toe te kennen, zodat het zeker niet gepast voorkomt dat verweerster thans nalaat het dossier van verzoeker ten gronde te onderzoeken;

Verzoeker stelt uiteindelijk vast dat verweerster al te eenvoudig teruggrijpt naar de bestaande Poolse beslissing van 2006 om uiteindelijk geen grondig onderzoek te voeren naar de asielaanvraag van verzoeker;

Nochtans is de Belgische overheid geenszins verplicht om zich zonder meer te richten naar een eerder bestaande beslissing van een buitenlandse overheid, en kan zij volledig rechtmatig beslissen om ondanks deze bescherming in het buitenland, toch het onderzoek te voeren, gelet op de aanwezig omstandigheden;

Tweede Middel: Schending van de Motiveringsplicht.

- schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht;

- schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte;

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelfde feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt;

Deze motivering moet afdoende zijn;

Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht;

In onderhavig geval komt vast te staan dat de formele motivering uiterst gebrekkig is;

Vooreerst verwijst verzoeker naar de uiteenzetting sub 1, waarin duidelijk werd gesteld dat verweerster zich grotendeels beperkt door te verwijzen naar haar eerdere beslissing, welke zich overigens ook al beperkte door te duiden op de bescherming welke aan verzoeker werd toegekend in Polen;

Verweerster laat niet enkel na om in te gaan op de actualiteit van de beschermingsmaatregel, doch gaat evenmin ten gronde in op de door verzoeker expliciet aangehaalde elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag;

Het volstaat immers niet om enkel te verwijzen naar een vijf jaar oude maatregel, om vervolgens zonder verder grondig onderzoek de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen;

Verzoeker brengt duidelijk elementen bij welke aantonen dat hij wel degelijk gevaar zal lopen bij een gedwongen terugkeer naar zijn land;

Nergens wordt aangetoond dat verzoeker naar Polen, te weten een land met de welke hij geen enkele band heeft, kan terugkeren, en dat hij daar over voldoende zekerheden kan beschikken aangaande zijn situatie;

Indien moet worden vastgesteld dat een bepaalde beschermingsmaatregel in een ander Europees land onvoldoende garanties kan bieden voor de veiligheid van verzoeker, dan kan de Belgische staat het dossier alsnog naar zich toe trekken, en de asielaanvraag van verzoeker ten gronde onderzoeken;

Gelet op het lange tijdsverloop dat intussen moet worden vastgesteld, en gelet op de onmiskenbare verankering van verzoeker in België, gelet onder meer op het feit dat zijn jonge kindje in dit land woonachtig is, komt het dan ook niet meer dan aangewezen voor dat dergelijk onderzoek ten gronde zou plaatsvinden;

Daar enkel en alleen te verwijzen naar een vijf jaar oude maatregel waartoe besloten werd door de Poolse autoriteiten, en het feitenrelaas, en de bijgebrachte bewijselementen van verzoeker in het geheel niet te onderzoeken, moet worden vastgesteld dat verweerster op totaal onvoldoende gemotiveerde wijze besliste tot de niet in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeker;

Het middel is bijgevolg gegrond;"

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag uitdrukkelijk heeft verklaard niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij nog steeds gezocht wordt. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verwerende partij dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de convocaties die door verzoeker werden bijgebracht, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker op 28 februari 2006 door Polen een beschermende status werd toegekend en uit verzoekers tweede asielaanvraag blijkt nergens dat verzoeker zou hebben aangetoond niet meer te genieten van de bescherming van Polen. Verzoeker maakt volgens de verwerende partij evenmin aannemelijk dat hij nog andere elementen heeft voorgebracht buiten de convocaties waardoor de bestreden beslissing op redelijke wijze heeft besloten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht tijdens zijn tweede asielaanvraag.

De verwerende partij vervolgt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Door te stellen dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn actuele toestand en zijn aangebrachte elementen, *in casu* de convocaties, maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verwerende partij herhaalt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker bijbracht bij zijn tweede asielaanvraag maar dat deze niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen waardoor verzoeker niet aannemelijk kan maken dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kent volgens de verwerende partij de motieven van de bestreden beslissing daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht voldaan werd.

3.3. Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker verklaart dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er nog steeds zou gezocht worden, dat verzoeker twee oproepingsbrieven voorlegt om deze bewering te staven, dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens zijn vorige asielprocedure stelde dat verzoeker op 28 februari 2006 door Polen een beschermende status werd toegekend en dat tot het bewijs van tegendeel verzoeker wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van verzoekers land van herkomst, de Russische Federatie en dat indien hij een nieuwe asielaanvraag in België indient hij gehouden is om te bewijzen dat de bescherming die hem door Polen werd verleend, heeft opgehouden te bestaan, dat verzoeker dit niet op afdoende wijze heeft aangetoond, dat de Poolse asieldiensten ondertussen hebben laten weten dat verzoeker nog steeds kan genieten van zijn beschermende status, hetgeen uiteraard impliceert dat verzoeker nog steeds op de bescherming van Polen kan rekenen, dat verzoeker tijdens zijn vorige asielprocedure reeds enkele convocaties aanbracht en dat het Commissariaat-generaal oordeelde dat dergelijke documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen beïnvloeden, dat verzoeker verklaart dat zijn broer zou zijn aangehouden en na zijn vrijlating zou gevlucht zijn maar dat verzoeker deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven, dat verzoeker aldus bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als volgt, antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor zijn tweede asielaanvraag:

“Ik vraag voor de tweede keer asiel aan, omdat ik niet kan terugkeren naar mijn land (uit veiligheidsredenen). Ik heb telefonisch contact met mijn broer, I. (...), die mij nog steeds afraadt om terug te keren. Er wordt namelijk nog steeds naar mij gezocht.

Mijn broer, V. (...), was voor zijn werk in Moskou. Bij terugkeer werd hij opgepakt door de politie, zij dachten namelijk dat ik teruggekeerd was. Ik denk dat hij een week vastgehouden werd (terwijl hij maar 3 dagen mocht krijgen), daarna werd hij vrijgelaten. Maar mijn broer is niet langer in Dagestan, hij is naar Spanje vertrokken. Tot nu toe hebben we eigenlijk geen nieuws van hem vernomen.

Mijn kennis, vanuit België, is op bezoek geweest in Dagestan. Mijn broer heeft op die manier de convocaties doorgegeven, ik heb ze in december 2010 ontvangen en vroeg opnieuw asiel aan. Hiermee wil ik aanwijzen dat er nog steeds gezocht wordt naar mij.”

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bijbracht. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, bepaalt dit artikel dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer verzoeker voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich aldus in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

Verzoeker houdt vooreerst in zijn verzoekschrift voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het geheel niet is ingegaan op de door verzoeker aangehaalde feiten zoals de bijgebrachte convocaties uitgaande van de politiediensten van zijn thuisland en de arrestatie van zijn broer.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing hierover wel degelijk wordt gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt namelijk het volgende overwogen: *“betrokkene verklaart dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om dat hij er nog steeds zou gezocht worden; betrokkene twee oproepingsbrieven voorlegt om deze bewering te staven;(…) betrokkene tijdens zijn vorige asielprocedure reeds enkele convocaties aanbracht en het CGVS oordeelde dat dergelijke documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen beïnvloeden; betrokkene verklaart dat zijn broer zou zijn aangehouden en na zijn vrijlating zou gevlucht zijn; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven;”*

Tevens dient opgemerkt te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat zij dus niet “verder” dient te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden.

Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door te verwijzen naar de beschermende status die verzoeker genoot in Polen, eenvoudig teruggrijpt naar een toestand van meer dan vijf jaar geleden zonder rekening te houden met de ondergane wijzigingen en het gegeven dat verzoeker intussen al gedurende vijf jaren in België verblijft. Verzoeker gaat verder dat het niet zonder meer gaat om zijn asielaanvraag niet ten gronde te onderzoeken en volledig de aanwezige feiten en elementen naast zich neer te leggen zich louter stoelend op een eerdere Poolse beslissing van vijf jaar terug.

Zoals hiervoor reeds gesteld beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. Het komt dus aan verzoeker toe om nieuwe gegevens aan te brengen die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 juni 2009 blijkt dat verzoeker in Polen geniet van een bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst

zodat hij in zijn hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het geval van een terugkeer naar zijn herkomstland kan worden vastgesteld.

In het arrest van de Raad nr. 36 536 van 22 december 2009 wordt overwogen: *“Aangezien de Poolse autoriteiten in antwoord op deze vraag aangaven dat verzoeker nog steeds de status van getolereerd verblijf en dus een beschermingsstatus geniet in Polen, besloot de Commissaris-generaal, met toepassing van artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980, terecht dat van hem niet de status van vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verzoekers verwijzingen naar de verschillpunten tussen deze status en de vluchtelingenstatus/subsidiaire beschermingsstatus zijn niet relevant aangezien artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 bescherming omschrijft als “redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen” en verzoeker niet aannemelijk maakt dat de status van getolereerd verblijf in Polen dergelijke maatregelen niet zou omvatten. Opgemerkt wordt dat deze beslissing van de Commissaris-generaal een beslissing ten gronde is. Verzoeker maakt zijn loutere beweringen over een eventuele intrekking van zijn beschermingsstatus niet aannemelijk en evenmin brengt hij een bewijs bij dat deze bescherming, die hem verleend werd omwille van moeilijkheden in Dagestan en die nog bevestigd werd door voormeld Cedoca-antwoorddocument van 5 mei 2009, niet meer geldt.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hem op 28 februari 2006 door Polen een beschermende status werd toegekend. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat bij zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken nieuwe gegevens aan te brengen waaruit zou moeten blijken dat hij niet meer kan genieten van deze bescherming of aan te tonen dat zijn situatie dermate gewijzigd is dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Het is dus niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 juni 2009 citeert en stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4

Met de uiteenzetting van verzoeker dat zijn ex-echtgenote en zijn kind in België woonachtig zijn, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. De bevoegdheid van de staatssecretaris beperkt zich immers louter tot de vaststelling of verzoeker nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bijbracht of niet. Bovendien heeft verzoeker deze elementen tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangehaald als nieuwe elementen zodat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar verzoeker stelt dat de Belgische overheid geenszins verplicht is om zich zonder meer te richten naar een eerder bestaande beslissing van een buitenlandse overheid en dat zij volledig rechtmatig kan beslissen om ondanks deze bescherming in het buitenland toch het onderzoek te voeren, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet had aangebracht. Dit betekent dat de asielaanvraag van verzoeker niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Door het nemen van de beslissing van niet in overwegingname van een asielaanvraag wordt de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris uitgeput.

Verzoeker houdt tenslotte in zijn verzoekschrift voor dat indien er moet worden vastgesteld dat een bepaalde beschermingsmaatregel in een ander Europees land onvoldoende garanties kan bieden voor de veiligheid van verzoeker, België het dossier alsnog naar zich toe kan trekken en de asielaanvraag ten gronde kan onderzoeken. Zoals hiervoor reeds gesteld, beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. Het komt dus aan verzoeker toe om nieuwe gegevens aan te brengen die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht die aantonen dat de beschermingsmaatregel in Polen onvoldoende zou zijn zodat hij niet aantoonbaar dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

De vaststelling in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht, steunt aldus op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is. Tevens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de elementen die verzoeker had aangehaald in het raam van zijn derde asielaanvraag. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden, maar oordeelde dat het geen nieuwe gegevens betrof. De omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met deze conclusie, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel en dit motief kennelijk onredelijk zijn.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET